

PsittaScene Vol. 21 nr 4, november 2009
Översättning Tiina Håkans/Lars Persson
www.parrots.org
sweden@worldparrottrust.org

Innehåll

- 2 Från direktören
- 3 Solparakiter som blir fler - solparakit
- 6 Miljoner av gåvor till gudarna - Nätverket för fjäderdistribution
- 10 Födda till frihet - "Belize Bird Rescue"
- 14 Att upptäcka lerbranter
- 18 PsittaNytt & papegojhändelser
- 19 WPTs "Flyga fritt-kampanj"
- 19 WPT-kontakter
- 20 Papegojor i det vilda: Spektakulära lerbranter

Från direktören

Då slutet på året närmar sig ser jag alltid framemot en särskild amerikansk högtid nämligen Tacksägelsedagen. Det beror dels på att den inspirerades av en kort period av fred mellan våra tidiga immigranter och ursprungsbefolkningen och dels på grund av att temat för högtiden är att uppmuntra oss alla att tänka på och fira de många saker vi har att vara tacksamma för. Vi i WPT är djupt tacksamma för allt stöd vi mottar från medlemmar, donatorer och frivilliga överallt. Tack vare er har 2009 varit ett spännande år för oss. Vid slutet av förra året lanserade vi en kampanj för att få fonder som täckte behovet av en utmaning som en medlem hade och som gällde handelsrelaterade donationer. Vi var stormförtjusta att nå målet inom bara 42 dagar och inspirerades av att något ännu mera viktigt då framkom. Vi fick kontakt med ett antal nya och energiska partners som arbetade i frontlinjen mot fågelhandel från platser som Indien och Nepal till Brasilien och Guatemala. Med avsedda tillgängliga fonder kunde vi omedelbart reagera på deras behov av tekniskt och finansiellt stöd för att hjälpa dem i deras arbete i tillvaratagande, rehabilitering och frisläppande av papegojor som fångats för handel. I detta nummer av PsittaScene kan du läsa om en av våra partners - "Belize Bird Rescue". De har skraddarsytt sitt program efter de speciella förhållanden som fågelhandeln i detta lilla centralamerikanska land har och vi är glada att stödja dem i deras arbete.

Byggande på förra årets framgångar och det växande nätverket med effektiva projekt så lanserar vi nu en årslång "Flyga fritt-kampanj" ("Fly Free Campaign") för att försäkra oss om att detta väsentliga arbete blir gjort. Ni kan läsa om detaljerna på sidan 19 och ni kan då överväga att förena er med oss i detta spännande arbete i att få slut på fångst och handel med vilda

papegojor. Dessutom ger vi mer information om dessa projekt under året på hemsidan Parrots.org, i Flock Talk och i PsittaScene. Från WPT tackar vi er för ert fortsatta stöd och vi önskar er och era familjer – befrädrade, bepälsade vänner etc. – en underbar helg.

Jamie Gilardi
Direktör

På våra omslag

Framsidan: Solparakiten (*Aratinga solstitialis*) är det klassiska exemplet på en välbekant papegoja som i verkligheten är väldigt sällsynt i det vilda. Två nyligen genomförda WPT-expeditioner till Guyana avslöjade ny information om deras status i det vilda. Årtionden med infångande av fåglar har reducerat antalet ansevärt och en nutida uppdelning av arten gör att solparakiten i Guyana är ännu mera sällsynt. © Chuck Bergman

Baksidan: The blind vid Posada Amazonas clay lick i Peru vetter mot öst och de gynnsamma sektionerna ligger normalt i skugga. Här syns för tillfället siluetten av en gulpannad amasonpapegoja (*Amazona ochrocephala*) mot skuggorna. Gulpannade (*Pyrilia barrabandi*) och blåhuvade papegojor (*Pionus menstruus*) tillgodogör sig beståndsdelar från jord som är rik på mineraler och lera (se sid. 14) © Alan Lee

Solparakiter som blir fler

Av Toa Kyle

En och en i den stora solparakitflocken (*Aratinga solstitialis*) flyger nedåt och går in i håligheten i trädet. Det är nära skymning men deras strålade gula kroppar syns tydligt i det allt svagare solljuset. Slutligen kvarstår endast en uppkrupen på de översta grenarna i sovträdet, vaksamt sonderande de omgivande kullarna. Efter några minuter flyger också denna fågel ned till håligheten i trädet för att förena sig med resten av flocken för natten. Jag ler för mig själv då jag inser att jag är den förste biolog som bevittnar detta beteende hos arter i det vilda att sova i trädhåligheten. Liksom för många andra papegojarter, populära som burfåglar, är väldigt litet känt om solparakiternas naturliga historia. Bevarandespecialister har blivit mera engagerade och oroade av situationen för vilda solparakiter på grund av den nutida uppdelningen av arten från "Sulphur-breasted Parakeet" (*Aratinga pintoii*). Tidigare sträckte sig solparakitens utbredningsområde från södra Guyana till den norra banken av Amasonfloden, ett avstånd på mer än 400 km. Uppdelningen på två arter har emellertid drastiskt minskat den kända utbredningen av denna art. Förenat med intensiv fångst under 70- och 80-talen uppgår nu antalet vilda solparakiter till några hundratal individer. Medan denna upptäckt av en ny art vanligtvis är föremål för firande, betyder den i detta fall vådan för en annan och ger stark motivation att studera och skydda dessa fåglar som fortfarande finns i naturen.

Med denna gnagande känsla av brådska, anlände jag till byn Karasabai i södra Guyana för att följa upp ett arbete, som initierades av WPT-direktören Jamie Gilardi i maj 2008 (se PsittaScene 21.1, feb. 2009). Den mest säkra platsen för att observera vilda solparakiter är i Karasabai. Äldre personer i byn berättade hur lokalbefolkningen på 80-talet fångade ett stort antal solparakiter för att sälja dem till handlare som periodiskt besökta byn från huvudstaden Georgetown. Vid en sådan transaktion under sent 80-tal hotade en handlare invånare från Karasabai med ett gevär för att undgå betalning för en last fåglar. Även om ingen blev skadad vid händelsen gjordes ett samlat beslut i kommunen att omedelbart sluta med fångsten och försäljandet av

fåglar från området. Fastän invånarna tog detta beslut för att skydda sig själva, ledde deras aktion till att de sista solparakitflockarna i Guyana räddades. Under de kommande 20 åren utplånades fullständigt fågelpopulationer i andra delar av landet.

Att solparakitflockar vilar i hålrum i träd året om är den mest betydande upptäckten under min resa till Guyana. Faktum är att detta vilobeteende kan bidra till att förklara hur fåglarna nästan fångades till utrotning innan någon märkte det. Genom att placera nät över ingångarna till hålrummen på nätterna kunde man fånga en hel flock med fåglar på en gång. Två av tre viloträd som jag såg var öppet placerade i naturen. Då iögonfallande neongula fåglar vilar i lättillgängliga hålrum, kan man lätt förstå varför arten minskade snabbt och plötsligt. Fastän solparakiterna har utvecklat dessa egenskaper till att vila i trädhåligheter i tusentals år, antagligen som ett försvar mot nattliga rovdjur, ledde detta med modern fångstteknik nästan till fåglarnas fullständiga utplånande i det vilda på minde än 30 år.

Unika beteendedrag har inneburit negativa påföljder även för andra papegojor. Både rödorade aror (*Ara rubrogenys*) och hyacintaror (*Anodorhynchus hyacinthinus*) går gärna ned på marken för att skaffa mat eller för att dricka från vattendrag. Fångstmän noterade detta beteende och kunde fånga stora fågelflockar genom att placera byten på ett nät som lagts på marknivå. Bortforslande av ett stort antal fåglar har bevisligen tragiska konsekvenser för en art, eftersom erfarenheten och kunskapen hos vuxna fåglar, liksom för framtida föryngring, förloras för gott. I fallet solparakit måste vi finna och skydda viloträd innan plundrarna gör det.

Under den tid som jag iakttog solparakiter, kunde jag inte undgå att tänka på att jag observerade miniatyrversioner av gulddparakit (*Guarouba guarouba*). Jag har tillbringat över 5 fältsäsonger för att studera dessa spektakulära fåglar i brasilianska Amazonas (se Psittascene 17.2, maj 2005). Båda fåglarna är dominerande skinande gula och kan innehålla upp till 30 individer i flockar och vilar året runt i håligheter i träd. Det senare är det mest anmärkningsvärda, eftersom ingen annan neotropisk papegojart är känd för att utöva denna vana att sova, om än grundläggande information för de flesta arter måste erkännas vara avsaknad. Man skulle kunna tro att de två arterna är släkt med varandra, men genetiska studier har visat att gulddparakiterna är närmare besläktade med blåpannade aror (*Diopsittaca nobilis*) än med någon av Aratinga-parakiterna. Kanske ligger det något bakom att det är en klart gul papegoja som skapat detta särskilda vilobeteende med tiden?

Den mest uppmuntrande och glädjande tendens som jag bevittnade under mitt besök i Karasabai var den betydande tillväxten och expansionen av solparakitpopulationen där. Efter fångstförbudet från sent 80-tal kunde fåglar endast observeras vid Ureng River, omkring 1 timme nordväst om Karasabai. Under min sista fältdag besökte jag kassavatäppan hos min guide Francino. Täppan fanns i ett skogsbeklätt område en halvtimmes promenad norr om staden. Francino, en vänlig Makushi-indian omkring 50 år gammal berättade för mig att han brukade observera solparakiter i detta område fram till mitten av 80-talet och därefter såg han dem aldrig mer. År 2006 började Francino regelbundet observera två fåglar i närheten av sin gård och 2008 upp till tre separata små flockar. Vi observerade inte bara solparakiter under mitt korta besök vid denna jordplätt utan vi lokaliserade också viloplatsen för en flock på fyra fåglar, två vuxna och två ungar. Det kan anses som troligt att anta att dessa fåglar kom från den initialt överlevande Ureng River-flocken och de återkoloniserar nu områden som andra solparakiter försvann från föregående årtionden på grund av fångst. Det är stora nyheter rörande dessa storslagna papegojor fast det är viktigt att arbetet med utbildning görs i omgivande samhällen, eftersom vi inte kan anta att andra kommer att vara lika receptiva som människorna i Karasabai i att skydda vilda solparakiter.

Mycket arbete behövs fortfarande för att bevara de sista vilda solparakiterna för framtiden. En händelse inträffade i år som emellertid kan båda gott för deras framtid. Det inhemska Raposa

do Sul-reservatet är lokaliserat i det nordöstra hornet av Roraima, den enda staten i Brasilien där solparakiter finns. Den kan innehålla det största antalet solparakiter i det vilda men är också platsen för våldsamma konflikter mellan den inhemska urbefolkningen och nybyggare i frågor som rör förekomsten av guld och odling av ris. Jag hindrades faktiskt av militärpoliserna från att passera genom detta område. Poliserna har en permanent utpost i mitten av detta reservat. Uppenbarligen har också brasilianska biologer extremt svårt att få tillstånd för forskning inom detta område. I ett utslag i mars detta år röstade den brasilianska regeringen för den inhemska befolkningens rättigheter till land och gav order om att förflytta alla nybyggare från reservatet (olyckligtvis en sällsynt händelse i Brasilien). Det kvarstår att se om forskare kommer att kunna arbeta i detta område i en nära framtid, men vi hoppas att förflyttandet av guldexploaterare och risfarmare skyddar solparakithabitatet inom reservatet och att fåglarna gynnas. Ur bevarandeperspektiv hoppas vi att åtgärderna för fåglarna inte är för små och för sena.

Toa Kyle ledde WPTs projekt om blåstrupig ara i många år samtidigt med sitt arbete om guld- och solparakiter. Han har nyligen åkt tillbaka till Australien där han hoppas att fortsätta sitt arbete med att bevara papegojor.

Rubrik:

En solparakitunge som tigger från sina föräldrar är ett välkommande tecken i Guyana, det sista starka tillhåll för denna drabbade art (uppe t.v.). En medlem av flocken (uppe t.h.) undersöker det jungfruliga landskapet (mitten) från en hållighet avsedd för vila i ett träd. Solparakitantalet ökar i Guyana tack vare lokalbefolkningen som älskar och skyddar dem, välkomnar turister och skyr plundrare (nere t.v.).

Sidotext:

Solparakit (*Aratinga solstitialis*)

Solparakiter anses vara spridda över hela norra Sydamerika. Emellertid visade ny forskning att de faktiskt finns två arter. Solparakiten (*Aratinga solstitialis*; ovan) är begränsad till Guyana och nordöstra Brasilien. *Aratinga pintoii* ("Sulfur-breasted Parakeet") finns i nordöstra Brasilien, i norra Para och i de nordöstra Amazonas-staterna.

En mycket snabb populationsminskning har förekommit de tre sista årtiondena genom infångande för handel. Icke hållbart jordbruk har utrotat denna papegoja från en stor del av dess tidigare habitat och den är i brådskande behov av skydd.

Solparakiten (*A. solstitialis*) kan nu räknas i hundratal i det vilda och listas som hotad ("Endangered") i Guyana. WPT arbetar med stöd till skydd och för återväxt av denna art. Två nyligen utförda expeditioner avslöjade anmärkningsvärd ny information om denna arts biologi och beteende, exv. de första bevisen för att de vilar gemensamt i trädhåligheter.

Miljoner av gåvor till gudarna

Av Jonathan E. Reyman, Ph.D., Illinois State Museum

Den 14e juli, 1970, Cochití, New Mexico:

Då jag förbereder mig för avresa vid slutet av den årliga festdagen "Cochití Pueblo Feast Day" med dess danser, kom jag i kontakt med en bekant, Fred Cordero – en kort, senig, medelålders man. Vi diskuterade kort dansen och sedan frågade han, "Kan du skaffa oss några arafjädrar?" "Nej. Jag vet inte var och hur jag ska skaffa dem. Ledsen att säga det."

"Det är okay. Du kommer kanske att kunna tänka ut något."

Den 2a februari, 1982, Ottawa, Illinois:

Då jag är i Hillside Pet Shop för att köpa tuggben av läder till Justin, min Brittany Spaniel (Breton), ser jag en skylt i ett hörn av butiken. Det står, "Corby's Corner" (Corbys hörn), och under den sitter en ljusröd ara. Golvet är fullt av fjädrar. Fred Corderos fråga från 1970 poppar upp i mitt minne.

Jag betalar för tuggbenen och presenterar mig och frågar, "Vad gör du med Corbys fjädrar"? "Varför"?

Jag förklarar att Pueblo-indianerna i New Mexico och Arizona använder ara-, papegoj-, kalkon- och andra fjädrar för religiösa ceremonier såsom de gjort i mer än 1,000 år. Bob Steffel, affärsägaren sade att han kastar bort fjädrarna.

"Kan du spara dem så jag kan ge dem till Pueblos," frågade jag.

"Ja," svarade han enkelt.

Den 24e juni, 1982, Cochití, New Mexico:

Under en forskningsresa besökte jag Fred Cordero. Efter att ha hälsat på varandra, haft konversation och ätit lunch räckte jag över ett långt paket. Han öppnade det och hans ögon vidgade sig då han såg åtskilliga hundratals ara- och papegojfjädrar. "Aieeee!", ropar han högt. Han tar sedan ett djupt andetag över fjädrarna för att absorbera deras själsliga kraft, tackar mig och säger som om vår tidigare konversation skedde för endast några dagar sedan, "du tänkte ut något."

Fjäderdistributionsprojektet hade börjat.

Alltsedan projektet startades 1982, har ungefär 8,5 miljoner vilda kalkon-, ara- och papegojfjädrar distribuerats till alla 31 Pueblo-byarna i Arizona och New Mexico (karta till höger). Det är intressant att notera att vid starten av projektet så skilde Pueblos inte mellan aror och papegojor. De flesta språk hade bara en term för båda. Detta orsakade problem då man försökte erbjuda specifika och efterfrågade fjädrar, t.ex. arastjärtfjädrar vs.

Amasonpapegojfjädrar. Arafjädrar är vanligen viktigare för dem än papegojfjädrar och skillnaden dem emellan är tydlig för både givare och mottagare. Ursprungsbefolkningen i sydväst, särskilt det ursprungliga Pueblo-folket från vilket dagens Pueblos i Arizona och New Mexico härstammar, har använt ara-, papegoj-, kalkon- och andra fjädrar i religiösa ritualer under mer än 1,000 år. Vilda kalkonfjädrar är de viktigaste och vanligaste fjädrarna som används dagligen och de utgör ungefär 2/3 till 3/4 av de fjädrar som erhöles från fjäderdistributionsprojektet.

Eftersom inga aror eller papegojor förutom den rödpannade araparakiten (*Rhynchopsitta pachyrhyncha*) var inhemsk i sydvästra USA, transporterade tidigare handelsmän fåglar och deras fjädrar till dessa delar från det som nu är norra Mexico. Pueblos började hålla vilda kalkoner som husdjur för ca 1,500 år sedan och födde därefter upp dem i sina städer och byar kommande århundraden. Några Pueblos föder fortfarande upp kalkoner, men förlusten av passande habitat betyder att det inte finns tillräckligt med kalkoner för deras ceremoniella behov. Och den internationella gränsen mellan USA och Mexiko betyder också att människor inte längre fritt kan föra aror, papegojor eller fjädrar från Mexico till staterna i sydväst. Inte desto mindre tack vare delvis detta projekt så kan besökare idag se ara-, papegoj- och kalkonfjädrar i användning då de tittar på uråldriga Pueblo-ceremonier.

Till dags dato har Pueblo-indianerna och "Native American Church"-medlemmarna över hela USA mottagit åtminstone 3 miljoner ara- och papegojfjädrar gratis från fjäderdistributionsprojektet för att vidmakthålla traditionella kulturella aktiviteter. Projektet köper eller säljer aldrig fjädrar; alla fjädrar som vi mottar är gåvor. Zoologiska trädgårdar, fågelföreningar, uppfödare och enskilda fågelägare samt fågelräddarorganisationer donerar ara- och papegojfjädrar. Många av de zoologiska trädgårdarna och andra donationsorganisationer visas på projektets hemsida.

Fjäderdistributionsprojektet har tre mål som alla relateras till bevarande. Det första målet är att erbjuda ara-, papegoj- och kalkonfjädrar till Pueblo-indianer, "Native American Church"-medlemmar och andra amerikanska indianer för användning i religiösa ceremonier. Detta hjälper dem att behålla och skydda sina traditionella och kulturella vanor och tillförsäkrar dem rätten till religionsfrihet under det första tillägget ("the First Amendment") i den amerikanska konstitutionen. Projektet ger inte fjädrar från federalt skyddade arter såsom örnar, hökar och andra rovfåglar eller från federalt skyddade flyttfågelarter. Vi har tillstånd av USAs "Fish & Wildlife Service" att distribuera fjädrar från fåglar uppfödda i fångenskap som aror och papegojor. Samlandet och distributionen av kalkonfjädrar från legalt jagade fåglar återanvänder en resurs som annars inte skulle komma till nytta. Genom att samla och distribuera ara- och papegojfjädrar gratis minskar vi beroendet av den kommersiella marknaden för dessa fjädrar och reducerar därmed marknaden för fjädrar från illegala källor.

Detta leder till projektets andra mål: att reducera och eventuellt eliminera smugglandet av aror och papegojor, åtminstone till USA, och på detta sätt minska trycket på fågelpopulationer och deras habitat i Latinamerika. Åter igen, avsikten är resursbevarande. Genom att ge bort fjädrar hoppas vi att den kommersiella marknaden för fåglar och fjädrar minskar så till den grad att tillfångatagande och dödande av fåglar samt förstörandet av habitat inte lönar sig.

Det tredje och sista målet är att eliminera fjäderryckning som kan utföras av Pueblo ara- och papegojägare för att ge dem fjädrar som de vill och måste ha för sina ceremonier. I stället använder de endast naturligt tappade fjädrar från sina egna fåglar. Fjäderryckning är både plågsamt och skadligt för fåglarna. Projektet kommer att ge dubbelt så många fjädrar som fåglarna kommer att tappa under ett år om Pueblo-fågelägarna lovar att inte rycka fjädrar och tillåter oss att kontrollera fåglarna periodvis under våra besök i området.

Vad händer med alla dessa fjädrar?

De flesta, ca 99 %, används i traditionella ceremonier och då i rituella Pueblo-masker, kläder, på altare och andra föremål. De mest värdefulla och uppskattade fjädrarna är de från den ljusröda arans (*Ara macao*) centrala stjärtfjädrar och fjädrarna med vit spets från Merriam's Turkey (*Meleagris gallopavo merriami*), men alla fjädrar är värdefulla. Även klippta och brutna eller på annat sätt skadade fjädrar, som annars skulle ha blivit kasserade, blir bevarade och använda i viktiga rituella föremål. De flesta ara- och papegojfjädrar används till att göra föremål som varar i årtal. Kalkonfjädrar som placeras på bönekäppar och i böneplymer och som placeras på skrin med önskan om regn, hälsa, lycka i jordbruket och andra välsignelser används emellertid bara en gång. Det är ett skäl till det stora och konstanta behovet av kalkonfjädrar.

Några fjädrar har andra användningsområden. För många år sedan mottog vi tusentals fjädrar från uppfödda kycklingar som var färgade i alla otroliga färger såsom psykedeliskt gult, orange och grönt. Pueblo och "Native American Church"-medlemmarna ville inte använda dem för de var inte "naturliga". Så vi erbjöd fjädrarna till "American Indian Dance Theater" (amerikanska indianska dansteatern), som accepterade dem för att lägga till lite prål med klara färger till dansturnyer, huvudbonader och andra klädesplagg. Inga fjädrar slösades bort inte heller färgade kycklingfjädrar!

Hopi-indianerna och några andra Pueblos använder fjädrar från arter från Australien och södra Stilla havsområdet som kakaduoer och nymfkakaduoer samt skadade fjädrar som inte kan användas för ceremoniellt bruk för att instruera barn i att tillverka rituella kläder och föremål såsom en del i deras förberedelse att bli stammedlemmar och ta del av kulturen. "Native American Church"-medlemmar använder kakadua- och nymfkakadua-fjädrar och andra från exotiska arter som solfjädrar och andra rituella föremål. Alla fjädrar är värdefulla och används på det ena eller andra sättet.

Fåglar och fjädrar har stor symbolisk betydelse. Ljusröda aror till exempel, särskilt färgerna på

skulderfjädrarna representerar regnbågen, ett viktigt fenomen i ett område som har knappt med vatten. Den blågula aran (*Ara ararauna*) inbegriper många dubbla betydelser: manligt (blått) vs. kvinnligt (gult), natt (blått) vs. dag (gult), öster (gult) vs. väst (blått), och så vidare. Kalkoner lever på marken men vilar i träd och förbinder då Moder Jord med Fader Himlen och den andliga världen. Ur ett ceremoniellt och även vardagsperspektiv gör fåglar och fjädrar Pueblo och "Native American Church"-medlemmarnas liv möjligt. Ursprungsamerikanerna frihet att leva efter de regler deras tro ger är en fundamental rätt att skydda på samma sätt som vi skyddar de konstitutionella rättigheterna för alla amerikaner.

Jonathan E. Reyman, Ph.D. är Curator of Anthropology vid Illinois State Museum Springfield, IL. Han och hans fru, Laura, har räddat Catalina-aran, Chip, vars fjädrar används av "Acoma Pueblo" och av "Native American Church"-medlemmar.

Rubriker:

Jasmine Gonzales från San Ildefonso Pueblo i New Mexico bär fjädrar från den blågula aran från fjäderdistributionsprojektet och örnfjädrar som kommer från andra håll. Den vita utstyrseln accentueras av broderade mönster och garntofsar i den heliga röda färgen.

En "Native American Church"-peyote-solfjäder gjord av stjärtfjädrar från en Amasonpapegoja.

Denna Hopiplym för andakt har en enda liten konturfjäder från en blågul ara. Böneplymer innebär önskan om hälsa, regn och andra välsignelser.

31 Pueblo-byar i sydvästa USA får fjädrar från projektet.

Den årliga Zuni Harvest Dance (skördedans) använder hundratals stjärtfjädrar från aror (höger). Sådana fjädrar är högt värderade, men Sandia Pueblo-mannens huvudband (långt t. h.) är gjord av klippta och klippta, brutna och skadade fjädrar och det visar att alla fjädrar är värdefulla.

Fjädrar önskas från USA-donatorer

Givare utanför USA behöver ett tillstånd att sända fjädrar till nätverket. Vårt "Fish & Wildlife"-tillstånd klargör att vi endast kan få fjädrar från amerikanskt uppfödda fåglar.

Vilka arter?

Fjädrar från alla ara- och papegojarter och från änder och kalkoner (legalt jagade) är välkomna, uppskattade och kommer till användning. Observera INGA rovfåglar (örnar, hökar, ugglor), blåhake, kardinaler, hackspettar eller andra skyddade arter eller federalt skyddade flyttfågelarter.

Vilka fjädrar?

Alla ara- och amasonpapegojffjädrar från stjärt och vingar till konturfjädrar åtminstone två tum stora. Brutna och tilltygade fjädrar accepteras med glädje (se ovan).

Täckfjädrar från ljusröd ara är särskilt eftertraktade. Stjärtfjädrar från gråpapegoja, kilstjärtsparakiter, ädelparakiter och ädelpapegojor, (men inte undulater), kakaduor (särskilt röda och svarta och gula och svarta arter), inhemska kalkonfjädrar ("Boubon Red") och alla andra fjädrar från kalkoner och gräsandsfjädrar från vingarna. Åter igen, duvor, fasaner, ripor etc. måste ha erhållits legalt.

Paketering:

Försiktigt i en stark ask, fodrat kuvert eller rör. Tvätt är inte nödvändigt men är till hjälp.

Hur skickar man:

Sänd per US Mail (billigaste sättet). Om UPS eller FedEx visar sig vara billigare v.v. ange kostnaden eftersom utgiften inte framgår av etiketten. Vi återbetalar postavgiften såvida den inte skickas på annat sätt.

Sändes till:

Dr. Jonathan E. Reyman
The Feather Distribution Project
Illinois State Museum
Research & Collections Center
1011 East Ash Street
Springfield, IL 62703-3500
reyman@museum.state.il.us

För mer information:

gå till www.wingwise.com/feather.htm

Födda till frihet

Av Nikki Buxton

Bilder: Nikki Buxton & Jerry Larder

Kakofonin från 24 amasonpapegojors morgonrutiner under vårt fönster kastar oss direkt och skyndsamt in i en ny dag, mer eller mindre förberedda. Vi blir mobbade om vi inte stiger upp och blir tvungna att dricka kaffet på verandan, medan två omkringhoppande parakiter och en stilig mjölnaramason (*Amazona farinosa*) kretsar runtomkring huset och en gulkindad amason (*Amazona autumnalis*) med flygförbud varsamt nafsar på mitt öra.

Så här börjar dagen: ge mat, städa, iakttä, skriva, kontrollera, ge mat igen... Jag hade hopp om drömpensionering i vårt lilla hörn av paradiset i Belize – odla grönsaker och åldras. I stället har vi blivit exakt det vad varje papegojentusiast svär att aldrig bli och i alla fall alltid blir: betagna, uppslukade och helt förslavade.

April 2004. Jerry och jag har varit i Belize bara några få månader när vi erbjuds papegojungar. Stunden som blev avgörande för mig var när jag blev skakad av att se två nakna, gulkindade amasonungar i en hink. Jag hade aldrig kommit på tanken att någon kunde röva fågelungar från dess mamma. Förstås köpte vi dem, man gjorde vad som helst bara att få dem ut ur hinken. De kostade oss 50Bz\$, kring 6£ eller 12US\$ per styck: två dagars lön för en tjuvjägare. Vi hade aldrig i vårt liv satt någonting i bur och vi tänkte inte börja med det nu heller. Bonnie och Clyde och vår följande tillökning FatBelly Jones, en aztekparakit (*Aratinga nana*), tog snabbt över våra liv, vårt hem och allt som gick att bita på. Dagarna när vi presenterade "Den Stora Världen" var oförglömliga. Vi lärde oss värdefulla färdigheter som att klättra i träd, på stegar, ila omkring i djungeln skrikande och kraxande som galningar och att springa och titta samtidigt uppåt mot himlen (det är inte så lätt – pröva det). Fåglarna kom snart på att flyga och landa säkert och anpassade sig till enkla rutiner som att roa sig utomhus och återkomma hem för att slå sig ner på duschstången. Bonnie och Clyde började flyga längre och längre bort tills slutligen, kring mitten av december, de inte mer kom tillbaka. Vi hade blandade känslor: vi saknade dem desperat, men vi hoppades att vi hade fullbordat det som vi hade börjat och att de åter var vilda fåglar. Jones var med oss tre år. Hon förlorade aldrig sin kärlek till gulkindade amasoner och periodvis började kärleken blomma och hon skriade som galning och flög efter en eller annan av våra nyligen frisläppta fåglar: ett underbart sätt att hålla reda på dem. En tråkig

dag år 2007 kom hon inte hem. Vi hoppas att hennes korta liv som fri fågel var mer meningsfullt än livet i en skyddad bur långt ifrån naturens faror.

Några månader efter det att Bonnie och Clyde hade flugit bort, gav en bybo oss sina önskade husdjur. Vid den tid hade vi ingen aning att tvååriga fåglar i fångenskap i vetenskapens värld räknades som "omöjliga för frisläppning". Vi ansåg att de var i sin naturliga miljö, de hade antagligen kläckts i ett träd i närheten, de var vilda djur i bur, och vi hade inget skäl att tro att de inte skulle kunna återvända till det fria i sinom tid och under särskilda förhållanden. Inom loppet av några hektiska månader släppte vi fem andra fåglar tillbaka till naturen.

Under åren spridde sig ryktet om oss som galet fågelfolk och vi lyckades tiggas, låna och ta hand om många fler papegojor. Efter köpet av de två första fåglarna, förstod vi att vi var en del av problemet och bestämde att aldrig mer betala för papegojor. Det är den hårda vägen, speciellt när några dollar kunde säkerställa fågelns frihet. Men handel med vilda djur skapar efterfrågan och är olaglig, även om tillämpningen är tillfällig men ändå en oframkomlig väg.

En av våra framgångsrika favorithistorier är om Stevie, en två år gammal gulkindad amason som blev "galen" på grund av sina unga burkompisar. Stevie hade fått namnet efter Stevie Wonder, eftersom han på sin sittpinne vek sig åt sidan åt båda håll medan han gjorde en åtta med huvudet. Papegojan Stevie som kluckade fram sin nyaste föreställning i ett närliggande träd blev en stor förströelsekälla för våra arbetare. Åtta månader senare gav han sig iväg som fri fågel, men kom tillbaka som ett urverk efter varje häckningssäsong under fyra års tid. Under ett fantastiskt besök hade han sällskap med sin något spända familj. Det var då vi förstod att vi gjorde någonting värdefullt.

Vi förlorade vår första fågel 2008 och vi blev förkrossade. Jag missbedömde vår vitpannade amasons (*A. albifros*) flygförmåga och en rovfågel tog henne. Vi kommer alltid att känna ledsnad över det som hände Connie, men det fick oss att tänka efter noggrant med vad vi höll på med. Våra rehabiliterings- och frisläppningsmetoder fungerade, vi behövde bara de rätta resurserna. Efter denna oplanerade start fick Belize Bird Rescue en stor flygvöljår, två voljärer både anpassade för vistelse utom- och inomhus samt sju inomhusburar så att vi kunde lära känna våra små krabater, innan vi skickade ut dem bland träden. Vi kommer utan tvekan att öka antalet voljärer när fler fåglar landar på vår dörr.

Vårt primära mål är frisläppning av vanskötta fåglar från fångenskap. Belizier har alltid papegojor som husdjur och de har överlag ingen aning om hur de borde skötas på ett ordentligt sätt. Ett typiskt svar på frågan "hur länge kan Polly leva?" skulle vara vad som helst från 100 dagar till fem år. Papegojorna är engångsartiklar här, de bokstavligen växer i träden. Det är illegalt att fånga och ha vilda papegojor men som med de flesta kulturella praxis ignoreras i allmänhet lagen. En vanligen vildfångad papegojunge möter en sorglig tillvaro, konstant i burens, och trots mångsidig föda får den sporadiskt tortilla och vit majs. Vi har sett burar där dörren har varit stängd så länge att det inte går att öppna den ordentligt. De flesta belizier klipper vingarna på sina fåglar, eftersom de tror att det gör papegojan tam. Det gör det onda bokstavligen än värre. De enda fåglar med hel fjäderdräkt som vi har fått, kommer från igenrostade burar, från fångelser, där fjädrarna har vuxit ut på nytt.

Vingklippning är vår största huvudvärk och bekymmer. Vi har aldrig sett det ordentligt gjort och vi är desperata att få ägaren att förstå följderna av överklippning. Det är svårt att ta hand om en vingklippt fågel: bröst- och näbbskador är ett verkligt hot, men med tillräcklig tid och skötsel kan till och med fåglarna som har blivit klippta som unga bli fullbordade flygare.

Belizier tycks vara rädda för sina fåglar och vill inte bli bitna så fåglarna hanteras sällan. Pollys enda plikt är att finnas till och låta vackert. Tyvärr vet de här fåglarna exakt vad de är. Dagligen hör de vilda papegojor som flyger ovanför dem, vid varje parningsssäsong har de en kraftig naturlig instinkt att häcka och nästan utan undantag hålls de under trånga och smutsiga

förhållanden, isolerade och försummade tills de dör i förtid av näringsbrist, sjukdom eller bara helt enkelt av allmänt elände.

Om man ser saken från en lite ljusare sida, är Belize inte på något sätt förlorat fall. Tvärtom är det ett fint och vackert ställe, ett litet land med stabil regering och miljöpolitik som utsett 44 % av landet till skyddat område. Hälften av befolkningen, som är på 300 000, går fortfarande i skola, vilket ger en gyllene möjlighet till miljöundervisning, men vi måste agera snabbt om vi vill ha en positiv effekt på nästa generation. Med en traditionellt "ingripande gringo"-stil ändrar vi beliziernas attityder och förutfattade meningar om sina fåglar, både som husdjur och som naturlig resurs, vilket är väsentligt för landets blomstrande turistindustri. Om vi kan förbättra livskvalitet för papegojor i fångenskap via utbildning, då kan vi kanske öka deras livslängd och minska omsättningen av vildfångade "återanskaffningar".

Alla nio arter av Psittacines, bosatta på området är offer för lokal husdjurshandel. Vi har bevittnat årliga prishöjningar när tillgången minskar, vilket endast kan uppmuntra till ökad tjuvjakt. Gulkindade amasonungar säljs nu för kring 100Bz\$, mjölnaramason (*A. farinosa*) för över 400\$ och utrotningshotade gulhuvade (*A. oratrix*) var så sällsynta i år att vi hörde att det inte var några alls till salu i norra delen av landet.

I vår utopiska drömvärld skulle ett strängt realiserande av existerande lagstiftning krossa husdjurshandeln över en natt, men det krävs både pengar och resurser som regeringen helt enkelt inte har. I år har det tagits ett stort steg framåt när Belizes Wildlife Department fördubblade sin arbetskraft genom att tillsätta en andra Wildlife Officer. De två har nu startat en kampanj mot vildfångade djur och kommer att överlämna fler beslagtagna fåglar för rehabilitering.

Fram till idag har vi framgångsrikt frisläppt 27 papegojor och har 28 till i olika faser av 12-24 månaders rehabilitering. Fem år efter de första frisläppningarna håller vi fortfarande på att försöka förstå amasonpapegojornas speciella intelligens som verkligen håller oss på alerten. Vi har våra kritiker när det gäller frisläppningar, speciellt bland husdjursägare. Men vi har glädjande nog fler bevis om framgång än om misslyckande och det är verkligen uppmuntrande när tiden rinner ut för papegojorna i Belize, där en vild fågel alltid kommer att vara värd mer än hundra fåglar i bur.

Bildtexter:

[1 & 2] Gulkindad amason 'Clyde' njuter som fri av sin första regndusch. Han och hans syskon förvärvades av medlidande, föddes upp och blev slutligen frisläppta. Denna händelse blev en oplanerad början till Belize Bird Rescue. [3] Mjölnaramason 'Blue' flyger kring huset, hans vingar har ännu inte vuxit till full längd. [4 & 5] Vitpannade amasoner 'Mick' och 'Tich' när de först lärde känna varandra (kärlek vid första ögonkastet) och sist vid frisläppning, vilken fantastisk dag! Många fåglar hittar sin partner under rehabiliteringen. En väntade i dagar på sin väns frisläppning. [6] Belize Bird Rescues huvudvoljär. [7] Tre gulkindade amasoner upplever för första gången riktiga träd i voljären. [8] 'Chac' och 'Chell' ägdes av en familj som lät dem flyga fritt tills grannen fångade dem, klippte vingarna på dem och satte dem i en bur. [9] 'Chacs' flera vingklippningar är typisk. De flesta belizier klipper sina fåglars vingar på det här sättet. [10] 'Spike' led två år i en bur under två andra fåglar. Ett svårt vanskött fall, han "överputsade" varenda fjäder i sin fjäderdräkt. Ändå blev han en väldigt duktig flygare, fast han hade blivit klippt som unge och aldrig hade flugit. [11] Flygträning före frisläppning.

Om BELIZE BIRD RESCUE

Belize Bird Rescue är en ideell organisation som är aktiv i ett privat reservat på Cayo District i Belize. Sedan dess oplanerade start i april 2004 har Jerry Larder och Nikki Buxton, utvandrade från Storbritannien, permanent bosatta i Belize, ägt, drivit och finansierat organisationen. De

började "rädda" fåglar i april 2004 när de fick två gulkindade amasonungar och till mitten av 2009 har de tagit hand om 72 fåglar och gjort 40 framgångsrika frisläppningar av vilka 27 är papegojor.

Papegojorna är ett särskilt bekymmer för Belize Bird Rescue, eftersom den lokala husdjurshandeln och allt mer ökande mänskliga ingrepp på häckningsplatserna minskar Belizes population av flera papegojarter till låga och ohållbara nivåer. Till exempel är Belize en av de sista platserna för den utrotningshotade gulhuvade amasonen (*Amazona oratrix*), en fågel som familjer väljer som husdjur och en fågel som jordbrukare anser vara ett av de största hoten mot skörden.

För mer information eller för donationer besök www.belizebirdrescue.com

Att upptäcka lerbranter

Artikel och bilder av Alan Lee

Då jag för första gången kom till Sydamerika för sju år sedan, hade jag inte hört talas om papegojornas lerbranter. Jag hade ingen aning om att Amazonas skogar dolde detta fantastiska fenomen vid flodstränderna dit papegojorna dagligen kommer för att äta lera. Fastän det noterats att flera papegojarter på olika ställen i världen äter jord, är det ingen annanstans lika regelbundet och spektakulärt som på 'colpas' i Peru. Marken är rik på natrium som binder naturliga giftämnen i fåglarnas föda.

Jag hade inte varit länge som "Resident Naturalist" (bofast biolog) i Tambopata Rivers första ekoturismstuga, Explorer's Inn i sydöstra Peru, förrän jag fick min första möjlighet att besöka ett av de här ställena. Min första erfarenhet av lerbranten, som är relativt liten i just den regionen, påverkade mig mycket. 'Colpita' är en lerbrant som är ungefär 6 m hög och 15 m bred. Inom detta lilla område med lera samsades hundratals gråhuvade kiltjärtsparakiter (*Aratinga weddelii*) om plats med blåhuvade papegojor (*Pionus menstruus*). Större fåglar som mjölnaramasoner (*Amazona farinosa*), gulpannade amasoner (*A. ochrocephala*) och brunpannade aror (*Ara severa*) trängde lätt undan de här två mindre arterna.

Någonstans i vindsuset och papegojornas skarpa skrik, när de bortjagades från sina platser, fick jag en skymt av klarrött. Jag försökte få en glimt av regionens bländande blå Morphofjäril. Det visade sig då att jag såg på en gulkindad praktpapegojas vingundersida (*Pyrrhuloxia barrabandi*). Denna är skygg och mindre vanlig vid lerbranten. När jag slutligen med min kikare tittade på en fågel som lite försiktigt hade satt sig bredvid en mjölnaramason, som är två gånger större, förlorade jag mitt hjärta. Vackra vitkantade ögon, svart huvud, rosenskimrande kinder som kontrast till en smaragdgrön kropp gjorde den här fågeln till min favorit bland regionens tjugo arter, och så har det varit sedan dess. Olyckligtvis kunde jag inte njuta av denna syn särskilt länge; skrämde fåglar lyfte över floden flera gånger i ett mångfärgat virrvarr av vingar under kraftfulla och mäktiga lockrop.

Ibland berodde de här hastiga uppbrotten på störningar som vi kunde se från vårt gömställe, en passerande båt, en lågflygande gam, en tayra (mårddjur) som närmade sig, men oftast verkade det inte finnas något skäl alls, bara en sorts förföljelsemani. Ibland är rädslan att landa på marken för att äta så stor att den helt och hållet håller fåglarna borta. Vi observatörer funderade alltid över om vi skulle få se en enastående visuell uppvisning eller om vårt uppvaknande så tidigt som klockan fyra på morgonen och en timmes väntan på en hård träbänk skulle vara förgäves?

Ryktena om större och bättre lerbranter fick mig försöka komma uppåt längs floden. Min möjlighet kom till slut, då jag fick vara med som assisterande guide på en speciell campingfärd till en stor colpa som hette 'Chuncho'. Och stor är den! Den ligger en halvtimmes båtfärd motströms från parkens sista kontrollplats och mänsklig bebyggelse, och den är närmare en

kilometer lång och tio meter hög. Och det var omöjligt för mig att räkna antalet fåglar som besökte platsen under följande soliga morgon.

Alla de arter som jag hade blivit van att se kompletterades med dussintals pavuaparakiter (*Aratinga leucophthalma*) och de första grönvingade arorna (*Ara chloropterus*) syntes bland träden. Det var flera timmar innan de började glida över leran till ett långt Shebon-palmblad. Jag var så koncentrerad över detta beteende att jag nästan missade ankomsten av några ljusröda (*Ara macao*) och blågula aror (*Ara ararauna*). När var och en av dem slutligen kommit ner, var det visuella skådespelet av virvlande grundfärger definitivt beroendeframkallande. Jag ville bara ha mer.

Under min tid som guide vid Explorers Inn hade jag hört talas om "Tambopata Macaw Project" vid Tambopata Research Centre (TRC), som tog emot volontärer för att hjälpa till med kartläggning av olika aspekter på arornas ekologi. Jag sökte och kom med, men jag blev i början besviken när jag hörde att jag skulle placeras i Posada Amazonas, en samhällsägdd stuga som låg nedströms från Explorer's Inn. Lerbranten där, 'Hermosa' (betyder vackert), var av mellanstorlek. Min besvikelse var kortlivad. Posada visade sig vara speciell av flera skäl. Gömstället var bara 30 m från en lerbrant och erbjöd många närmare upplevelser med grönvingade aror. Jag fick också veta om en annan lerbrant som låg gömd i skogen. Gömstället var även där väldigt nära branten och tillät detaljerade studier av blåhuvade papegojor och mjölnaramasoner.

Efter en månad i Posada fick jag slutligen resa till TRC och till 'Colpa Colorada' (röd lerbrant). Det var en uppfyllelse av en av mina drömmar. Det var i januari och vid en lerbrant räknade vi uppemot 400 mjölnaramasoner, 400 pavuaparakiter och 400 till av den största papegojblandning som jag någonsin har sett. Av de tjugo registrerade arterna i omkringliggande skogar var det bara stenparakiten (*Pyrrhura rupicola*) som inte hade blivit registrerad vid lerbranten tidigare under Tambopata ara-projektets kartläggningstid. Femton arter besökte lerbranten regelbundet. En av dessa är den utrotningshotade blåhuvade aran (*Primolius couloni*), en peruansk nästan inhemsk art. De var inte så många till antalet vid branten, man fick noga leta efter dem bland talrika rödbukade (*Orthopsittaca manilata*) och brunpannade aror eller lyssna på deras nasala rop. Den hotade blåpannade tepuiparakiten (*Nannopsittaca dachilleae*) kan ibland ses tillsammans med mörkgröna sparvpapegojor [övers. osäker på svenskt namn] (*Forpus modestus*) en bit uppåt från den huvudsakliga lerbranten. Bortsett från mångfalden av papegojor, är stora flockar av blågula, ljusröda och grönvingade aror bland de mest oförglömliga upplevelserna. Upp till 200 individer samlas under förmiddagen, ett skådespel som är ett privilegium att se.

Nu har jag besökt många andra lerbranter. Var och en är unik och specifik i den blandning av fåglar som dras dit. När man reser österut, minskar arternas mångfald. Den östligaste lerbranten som vi känner till i Alta Floresta, i centrala Brasilien, besöks endast av rödbröstade parakiter (*Pyrrhura perlata*).

"Biosphere Expeditions" (Biosfärexpeditioner), ett företag som integrerar vanligt folk i vetenskapligt forskningsarbete, tecknade ett avtal med mig för några år sedan och då fick jag åka till Las Piedras River och hjälpa till med att kartlägga båttrafikens inverkan på colpas. Högkonjunktur i mahognyhandeln hade gynnat båttrafiken. Timmerhuggare drev sitt virke i flottor längs floderna och för att försörja sig under den veckolånga resan jagade de ofta vilda djur vid flodstränderna, bland annat aror vid lerbranterna. Trots jakten var jag positivt överraskad av att det fortfarande fanns så många papegojor vid flodens lerbranter. Men naturvårdens framgångshistorier är få. Det finns stor oro över den ökande kalhuggningen som följer med dragning av vägar genom Tambopata-området vilket innebär en halvering av skyddade områden i Manu och Tambopata National Reserve. Kalhuggning isolerar områden

där blågula aror lever och orsakar okända konsekvenser på lokala populationer. Och handeln med lövträd, som är arornas boplats, fortsätter att öka. Hur länge till som vi kommer att kunna bevittna de här fantastiska naturliga skådespelen orsakar stor oro bland naturvårdare och de inom ekoturismindustrin. Besök vid lerbranter rekommenderas varmt för var och en som är intresserad av papegojor eller naturens fantastiska skådespel.

Men var försiktig – det kan också vara väldigt beroendeframkallande!

Alan Lee avslutar sin Ph.D. "Landscape Level Effects of Clay Licks on Parrot Abundance and Ecology" vid Manchester Metropolitan University (UK).

Bildtexter:

Blågula aror tittar på när mjölnaramasoner påbörjar sin flykt och (till höger) en fantastisk gulkindad praktpapegoja. Det är en sensationell upplevelse när många fåglar samtidigt lyfter från lerbranten – ett varningsrop, en millisekunds tystnad och klippan uppvisar ett utbrott av färger och rop.

Arorna är huvudaktörerna vid peruanska lerbranter. De skapar en spänd förväntan genom att samlas i närliggande träd för att roa sig, ofta många timmar, innan de landar på banken för att äta lera.

Hundratals rosthuvade vitbukspapegojor, rödbukade, blåpannade och blågula aror samlas för att äta av döda palmer nära Lake Sandoval. Liksom jorden i lerbranterna är den här palmen också rik på natrium.

Tack vare Las Piedras Biodiversity Stations och stöd från Biosphere Expeditions har Las Piedras River's lerbranter störst antal grönvingade aror av de jag sett.

Trots ljusröda arors vanligtvis försiktiga samlevnad med gulhuvade gamar kan de inte motstå frestelsen att mobba en gam.

Sidotext:

Varför äta jord?

Papegojor äter jord på många olika ställen i världen och vi lär oss nya aspekter om "geophagy" eller jordätande varje år (övers. anm. LP: det är även vanligt bland människor på många håll). Det är inte exakt klart hittills varför de äter jord. Det har visat sig ge dem biologiskt viktiga mineraler och lera har möjligheten att neutralisera vissa giftämnen i deras föda. Eftersom fåglar i fångenskap har en diet som innehåller tillräckligt med vitaminer och inga giftämnen är det okänt om de här fåglarna skulle ha någon nytta av att äta lera. Många fåglar verkar dock uppskatta att ha tillgång till lera.

Peruanska lerbranter är de mest välkända och oftast besökta, eftersom de är väl skyddade och de lockar stora mängder av spektakulära papegojor.

Andra lerbranter har hittats i Brasilien, Bolivia, Ecuador och Mexico. Utanför Amerika har man hittat lerbranter i centrala Afrika och på Papua Nya Guinea.

Besök WPT's YouTube-kanal för videos om papegojor som äter jord i naturen!

www.parrots.org/claylick

Besök www.macawmonitoring.com för flera av Alans bilder.

PsittaNytt

Papegojhändelser

IAATE Årskonferens

3 – 6 mars 2010 Albuquerque, New Mexico, USA

"The International Association of Avian Trainers and Educators" (IAATE) konferens under år 2010 kommer att erbjuda en fantastisk möjlighet att lära sig mer om fågelträning, kommunikation om utbildning, berikande idéer samt om fåglars hälsa och välmående. De ledande experterna inom branschen föreläser. Gör dig redo för konferens, utflykter, besök på

Rio Grande Zoo och Aquarium, vi tar åter med oss träningspanelen. Bland talare finns Stephen Bodio, författare av Eagle Dreams om kazakiska hästkarlar i Mongoliet, och Susan Friedman en expert på praktisk beteendeanalys ("applied behavior analysis", ABA) och dess tillämpning för att förbättra djurens livskvalitet.

www.IAATE.org

901-685-9122

secretary@iaate.org

Tack

Val av födelsedagspresent

Austin är 8 år gammal och andraklassare i Toronto, Ontario, Canada. Han har alltid visat intresse för fåglar, speciellt papegojor. Som andra barn fick han saker och ting från sin bror och däribland en pigg papegojunge. Då han föddes, fann han först sin tumme, nästa dag grep hans hand tag i papegojans stjärt och papegojan har inte riktigt lämnat honom sedan dess.

I år, istället för födelsedagspresenter, valde Austin att fråga sina vänner och sin familj om donationer så att han kunde stödja ett av sina särskilda favoritfall. Efter att ha läst WPTs hemsida, bestämde han sig för att skicka sina födelsedagsdonationer, 100\$, till det blåstrupiga araprojektet. Enligt hans mamma kollade han vilka rapporterade projekt som hade minst antal fåglar. Tack Austin!

Facebook

Vill du göra någonting bra ännu bättre? Speciellt på din födelsedag? I år, i stället för att få presenter från familj och vänner, be dem göra en donation till World Parrot Trust genom Internets sociala nätverk - Facebook. Det är lätt och du ger då en speciell present till miljoner papegojor.

Nyligen använde Facebook-medlemmen Jade L. "Birthday Wishes"-möjligheten att be sina vänner stödja WPT. Den här önskan har gett ungefär 663\$ i form av nya donationer till WPT. För att skicka dina födelsedagsönskemål, registrera dig eller logga in på ditt Facebook-konto genom att kolla länken http://apps.facebook.com/causes/birthdays/new?cause_id=10094. Fyll i önskad information och skicka den till dina Facebook-vänner.

Bästa välgångsönsknningar

Grattis Drs. Martin och Williams!

Sam Williams och Rowan Martin har nu avslutat sina Ph.D.-avhandlingar vid University of Sheffield i England.

World Parrot Trust gratulerar doktorerna Williams och Martin för deras fina prestationer. Vi hade glädjen att stödja deras fältarbete som fokuserades på gulskuldrad amason (*Amazona barbadensis*) på ön Bonaire i Karibien.

Rowan (till vänster) forskade om artens starka monogama bindningar och han arbetar redan vidare på sin Post Doc. i Sydafrika. Sam (till höger) koncentrerade sig nyckelfaktorer som verkar begränsande på amasonpapegojors överlevnad. Han ska resa tillbaka till Bonaire för att fortsätta sitt naturskydds- och forskningsarbete.

WPTs Flyga fritt-kampanj lyfter

För att förstärka vårt långsiktiga åtagande att stoppa handeln med vildfångade papegojor har World Parrot Trust glädjen att informera om Flyga fritt-kampanjens start. "Fly Free" kommer att sätta den destruktiva försäljningen av vildfångade papegojor till husdjur i strålkastarljuset

och få världsomfattande stöd för att få stopp på den. Fokus kommer att ligga på tre separata direkta aktioner: tvinga fram lagstiftning om vilda djur, beslagtagande av papegojor från handlare och frisläppande av dessa fåglar i naturen.

Handeln med vildfångade fåglar har äventyrat dussintals arter runt Jorden och har orsakat outsägligt lidande och förlust av miljontals fåglar. Tack vare arbetet som WPT lett inom EU, har mycket av handeln stoppats, men länderna i Asien och Mellanöstern importerar fortfarande aktivt vildfångade fåglar. Jakt fortsätter liksom inhemsk handel på platser där vilda papegojor förekommer. Så, för att få stopp på exporten från några kvarvarande länder i Afrika, Asien, Central- och Sydamerika är det viktigt att sluta med handel av vilda papegojor för gott.

WPT kommer att vidga sitt internationella nätverk av grupper som ägnat sig att stoppa handel med fåglar. Genom att arbeta med lokala partners i Indien, Indonesien, Kamerun, Kenya, Brasilien, Guatemala och Belize kommer vi att främja framtingandet och antagandet av en strikt lagstiftning för att skydda fåglar och ge stöd så att de som bryter mot dessa lagar får sitt straff.

Flyga fritt-kampanjen kommer att ge logistiskt och operativt stöd till dessa grupper och kommer att arbeta för att rädda, rehabilitera och släppa fria de fåglar som fångats för handel. Med sin egen historia kommer de här fåglarna att agera som ambassadörer för sina olycksbröder och sända en kraftfull signal till blivande tjuvjägare, lagstiftare och allmänhet. Ytterligare beslagtagande och frisläppande av fåglar i sig hjälper till med att stoppa handeln och visa fåglarnas naturliga värde i det fria.

WPT har startat en ny webbsida för att få uppmärksamhet för kampanjen. Den kommer att presentera videos och bloggar för att ge uppdateringar från fältet och ge supportrar en möjlighet att direkt hjälpa papegojorna att komma tillbaka till naturen.

WPT välkomnar alla supportrar - var snäll och hjälp oss att göra detta till en enastående framgång i att stoppa handeln med vildfångade fåglar för gott.

Lär dig mer: www.parrots.org/flyfree

Bildtext:

Genom att arbeta med partners i länder som exporterar papegojor kommer Fly Free-kampanjen att koncentrera sig på framtingandet av en lagstiftning som rör vilda djur med beslagtagande och möjligt frisläppande av fåglar som varit avsedda för handel.

Enkel handel inför julhelgen

Sök inte mera!

Fina presenter som stödjer WPTs projekt!

Konst

Böcker

Kort

Kläder

DVDs

Papegojleksaker

Plyschleksaker

Trycksaker

Mycket mera!

www.parrots.org